

16°
INDO-CHINOIS

235

THIÊN-THU

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 23922

ÁNG HƯƠNG LÒNG

Tựa của NGUYỄN-TIẾN-LÃNG

Au nom de quel Dieu, de quel
idéal, me défendez-vous de vivre
selon ma nature...

(Si le grain ne meurt)
ANDRÉ GIDE

IMPRIMERIE TRUNG-BAC TAN-VAN

61-63, rue du Coton, Hanoi

1 9 3 7

CHINESE-ENGLISH

CHINA

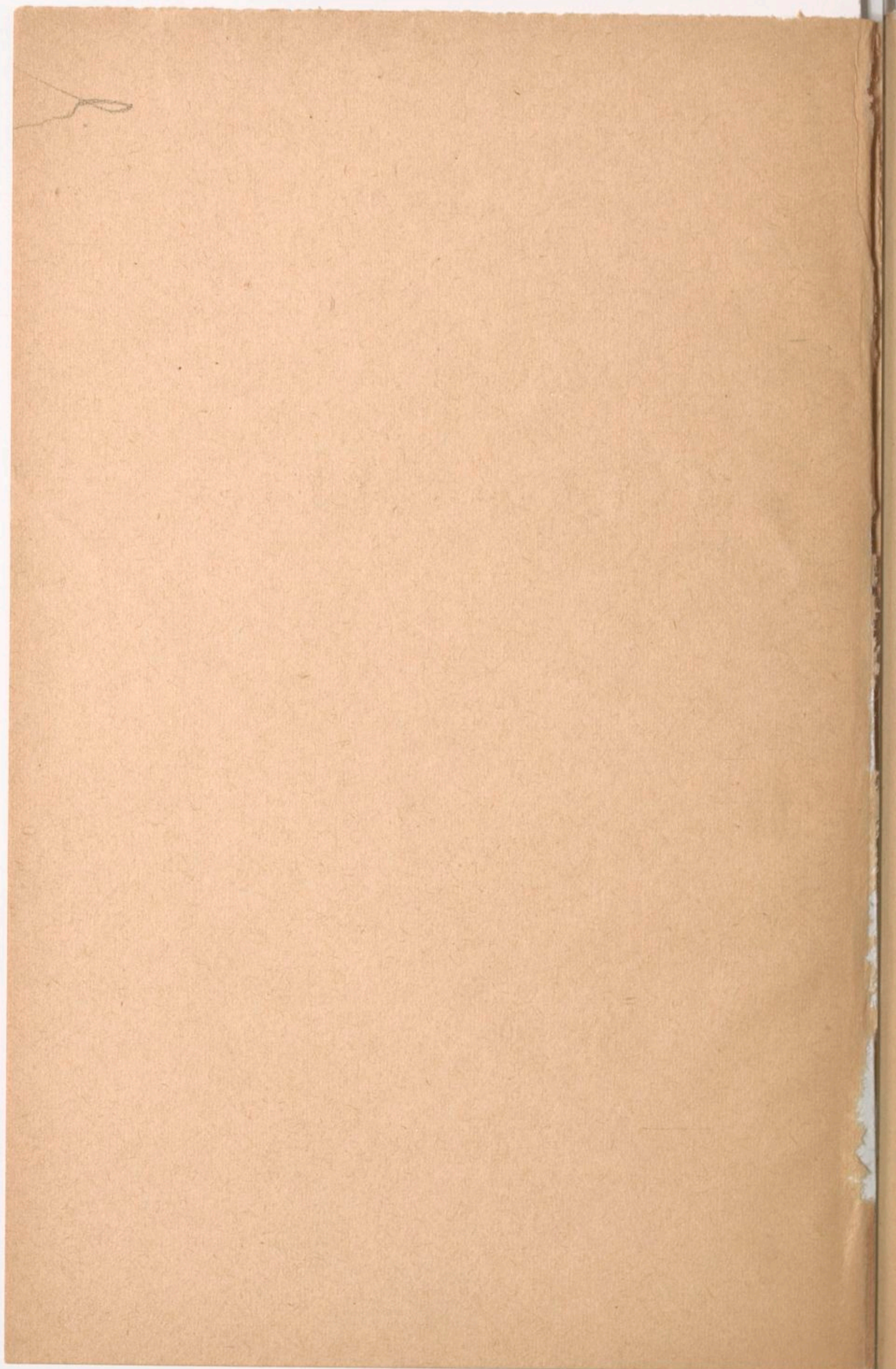
CHINA

CHINA

CHINA

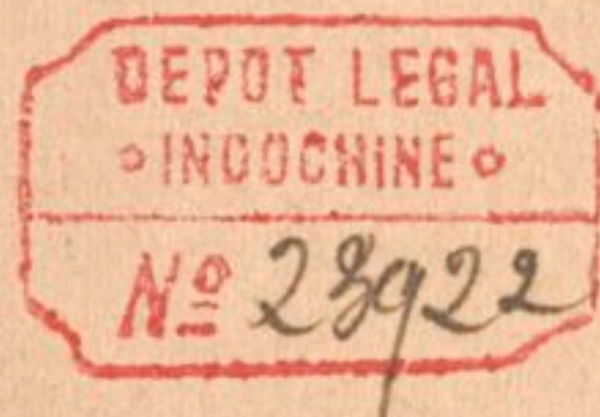
CHINA

CHINA

NGUYỄN-THIÊN-THU

ÁNG
HƯƠNG LÒNG

Tựa của NGUYỄN-TIẾN-LĂNG

Au nom de quel Dieu, de quel
idéal, me défendez-vous de vivre
selon ma nature. .

(Si le grain ne meurt)
ANDRÉ GIDE

IMPRIMERIE TRUNG-BAC TAN-VAN

61-63, rue du Coton, Hanoi

1 9 3 7

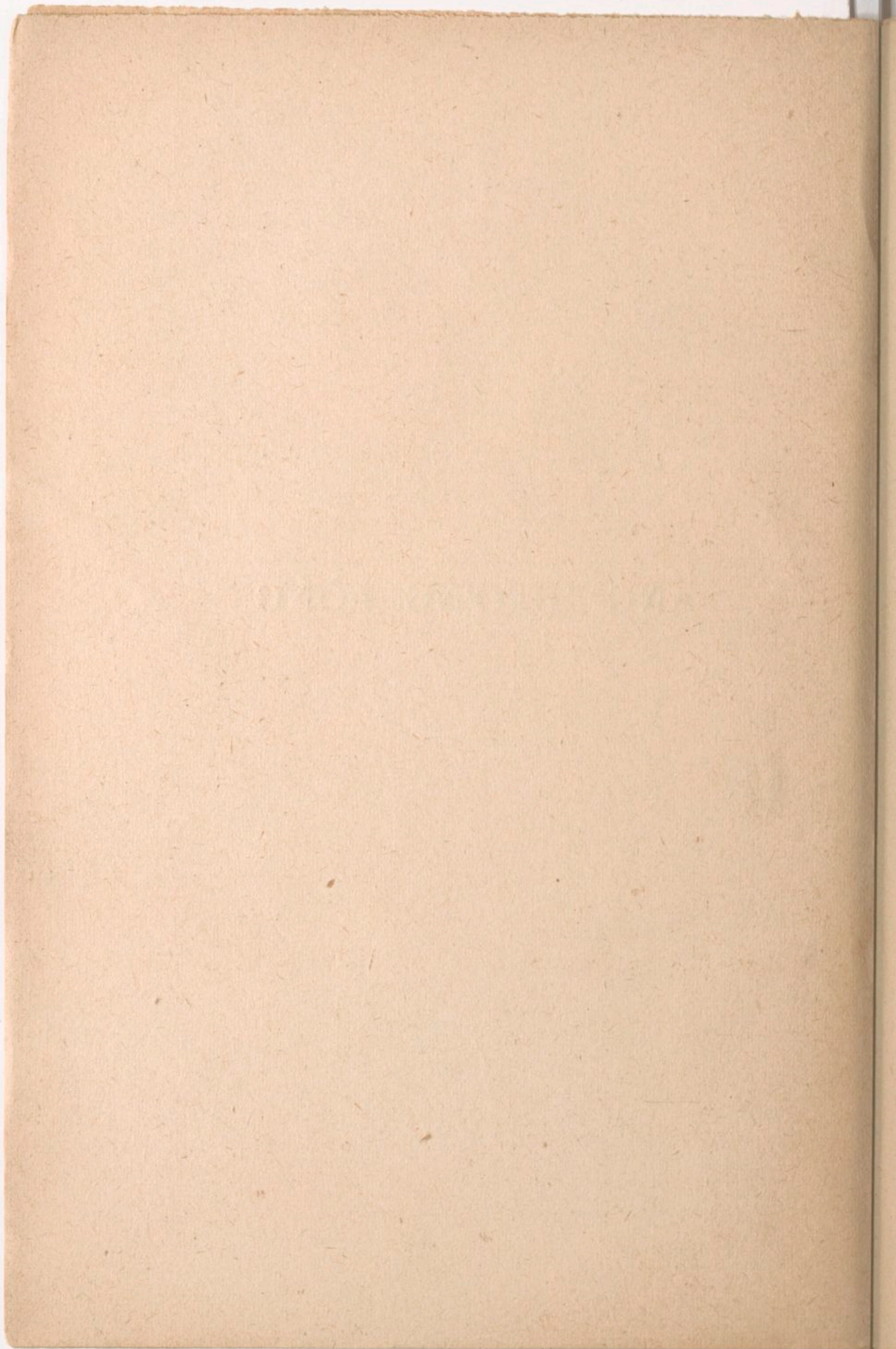
16° Indoch.
235

KIỂU SÁCH «ĐẸP»

SẮP XUẤT-BẢN

CHÚT DUYÊN TƠ
(TIỂU THUYẾT)

ÁNG HU'O'NG LÒNG

THƠ' MỚI VÀ THƠ' CŨ

L'art ne fait que des vers,
le cœur seul est poète.

Hiện thời, trong thi-giới nước nhà có hai phái : mới và cũ. Chủ-nghĩa của hai phái Thơ này — cũng giống như quan-niệm về xã-hội : mới và cũ — thường xung-đột mãi... chưa bao giờ chịu thôi.

Thi-sĩ của hai phái Thơ này, không mấy người chịu biết rằng: Thơ-ca bao giờ cũng vẫn là Thơ ca; ai thích phái nào cứ phụng phái ấy, mà cái đặc-điểm của Thơ-ca là chuộng về ý hơn là từ:

Đọc một bài Thơ, ai cũng muốn hưởng cái thi-vị, cái tinh thần của câu Thơ, muốn biết cái tâm hồn của thi-sĩ trong câu Thơ, chứ ít ai chăm-chú vào cái khéo của nghề sắp chữ — như ông Phạm-Quỳnh đã nói — tức là cái khéo của người thợ Thơ, thợ Văn.

Thơ xưa là một lối Thơ của phái tồn cổ, là cái hình ảnh bó buộc cũ-kỹ của cái xã-hội thời xưa, mà Thơ Mới, theo ý tôi, lại rất hợp với tính-cách của phần đông bạn thiếu-niên trí-thức: hoạt-

động, hần-hái, tin ở sự tiến-bộ ; tức là biểu-hiệu của xã - hội đời nay.

Thơ, theo sự thực, là cái dấu vết của tinh-thần thi-sĩ : người có tâm hồn dễ cảm-động, dịu-dàng. Vậy thì tội gì phải bó buộc tinh-thần vào khuôn khổ nhất định, cứ để nó tự-do kêu gọi có hơn không ? Cứ để nó tự-do bay liệng để nhận rõ cái trình-độ nó đến đâu.

Những bài thơ hay của các Cụ, ta nên để cung vào một thời đại đã qua rồi, và ta phải bảo-trọng nó như một cái kho tàng quý giá của ông cha để lại. Còn thi-sĩ bây giờ, nên làm Thơ thế nào cho thích hợp với thời-đại của mình đang sống, với tâm hồn mình đang có : Chỉ cốt có tư-tưởng hoặc thiết thực, hoặc cao siêu, hoặc hùng tráng... là đủ rồi. Và, nếu muốn cho Thơ của mình được lắm vị lắm duyên, thì phải cho nó có văn, và một điều cần nhất là ... tài riêng của tác - gia.

★
★ ★

Riêng về tập thơ này, tôi chỉ tặng cho từng người, chứ không dám dâng cho toàn-thể. Với người cùng một tình-cảm, **ÁNG HƯƠNG LÒNG** chỉ là bạn mà thôi.

20 tháng Tư 1936

T. T.

T U' A

Tôi không được quen biết tác giả « ÁNG HƯƠNG LÒNG », mà tôi cũng không phải là một nhà Thơ ; lẽ ra không dám nhận viết tựa này — Và chính ý tôi, khi mới nhận thư của ông Nguyễn-Thiên-Thu gửi cho « ÁNG HƯƠNG LÒNG » của ông, đã định xin từ chối, không nhận cái hàn-hạnh đề tựa.

Đã hay rằng : từ trước tới nay, tôi đã có nhiều phen nói chuyện tới văn thơ, dù rằng tôi không có tư cách để nói tới văn thơ — Song đó là cái lỗi cũ, nay tôi tỉnh ra mà nhận biết đó là cái lỗi, thì chớ nên lại mắc . . . Bấy lâu đã quá « lảm điều », bây giờ trăm-tĩnh ít nhiều họa may . . .

Tôi định vậy, mà sau khi đọc tập « ÁNG HƯƠNG LÒNG » của ông Nguyễn, cái cảm-tưởng triền-miên không sao dứt được — Chẳng dám nói như Cụ CHU-MẠNH-TRINH đề tựa truyện KIỀU : « Ta vốn giống đa-tình, cảm thương người đồng điệu », nhưng đối với những lời văn xuất ở một tấm chân tình đã góp thành « ÁNG HƯƠNG LÒNG » này, tôi thấy hình như không có thể lãnh-dạm được.

Ông Nguyễn - Thiên - Thu đã đem cái mối tình làm bức thang mây để đạt tới tấm lòng bác - ái, tới nghĩa nhân - loại ; cao - thượng thay ! Những lời thơ của ông rất nhiều câu thanh - tao. Những câu sau này, tôi chắc sẽ được truyền tụng trong khắp bạn hữu - tình vậy ; như câu :

Ta mượn câu văn tạc mối tình,
Ta yêu trăng tỏ, gió thanh thanh,
Ta yêu non nước, yêu nhân - loại,
Cũng bởi vì ta đã gặp mình ! ...

hay là câu :

Bạn ơi thương tiếc nữa mà chi,
Nhớ gió trông mây có ích gì ?
Lúc bạn đưa hồn theo cõi mộng,
Trên đời muôn kẻ chịu sầu bi ! ...

Tôi biết trước sẽ có kẻ chỉ - trích tác - giả « ÁNG HƯƠNG LÒNG » vì ông đã chẳng ngại đem cái mối tơ bối - rối lựa thành đường tơ rẻo - rất, để cho có người đọc sẽ ngo - ngẩn vì thơ, vẩn - vơ vì tình ...

Đó là một lời trách xưa nay các nhà thi - sĩ vẫn phải chịu : quyền KIỀU cũng có nhà đạo - đức cũ cho là dâm - thư. Mà nói chi xa, ngay khi tôi dịch tập « Tây - Phương Tình - Sử » đã xuất bản trong « Tứ - Dân Văn - Uyển » Hà - Nội, cũng có những nhà đạo - đức lấy làm ngờ cái đầu đề kia, dù những truyện cổ - tích âu - tây mà tôi gộp nhặt đó, chẳng có chi là hại cho tình - thần ai cả.

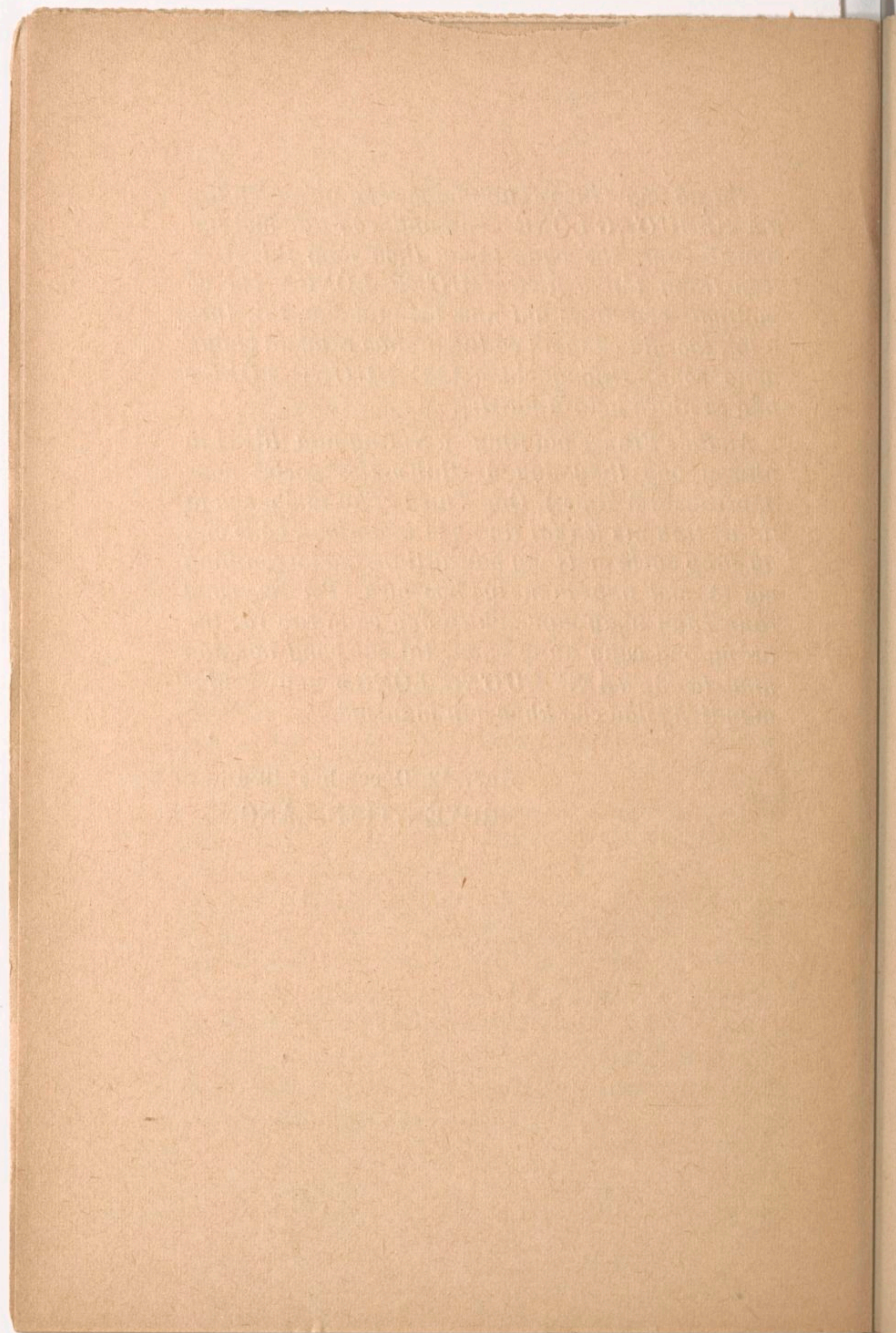
Những người ấy có biết đâu nhà thi - sĩ đã tự đem những quan - niệm rất cao vào mối tình, cho tình họ được nên thuần - túy.

Nhưng ông Thiên - Thu không ngại gì — Nếu tập « ÁNG HƯƠNG LÒNG » của ông, có được một hai người cảm, thế cũng là đủ thỏa lòng thi - sĩ — Nếu trong tập « ÁNG HƯƠNG LÒNG » chỉ có một vài câu được ghi nhớ tới mai sau, thì, theo ý tôi, tác - giả cũng đã có thể tự - hào rằng đã chẳng uổng công. Huống chi « ÁNG HƯƠNG LÒNG » hẳn có nhiều bài rất giá - trị.

Anatole France nói rằng : « Những nhà thi - sĩ là những ông thầy dạy ái - tình » (les poètes nous apprennent à aimer). Ông Thiên - Thu muốn cho ta từ ái - tình mà lên tới tình yêu nhân - loại, có lẽ ông đã đáng gọi là một thầy dạy ái - tình, mà lại còn đáng gọi là một nhà luân - lý - học nữa. Tôi hy - vọng rằng càng ngày văn - nghiệp ông càng rục rở, tư - tưởng ông càng hùng - hồn, thì cái bông hoa đầu mùa là tập « ÁNG HƯƠNG LÒNG » này sẽ như mấy tiếng đầu của khúc đàn man - mác.

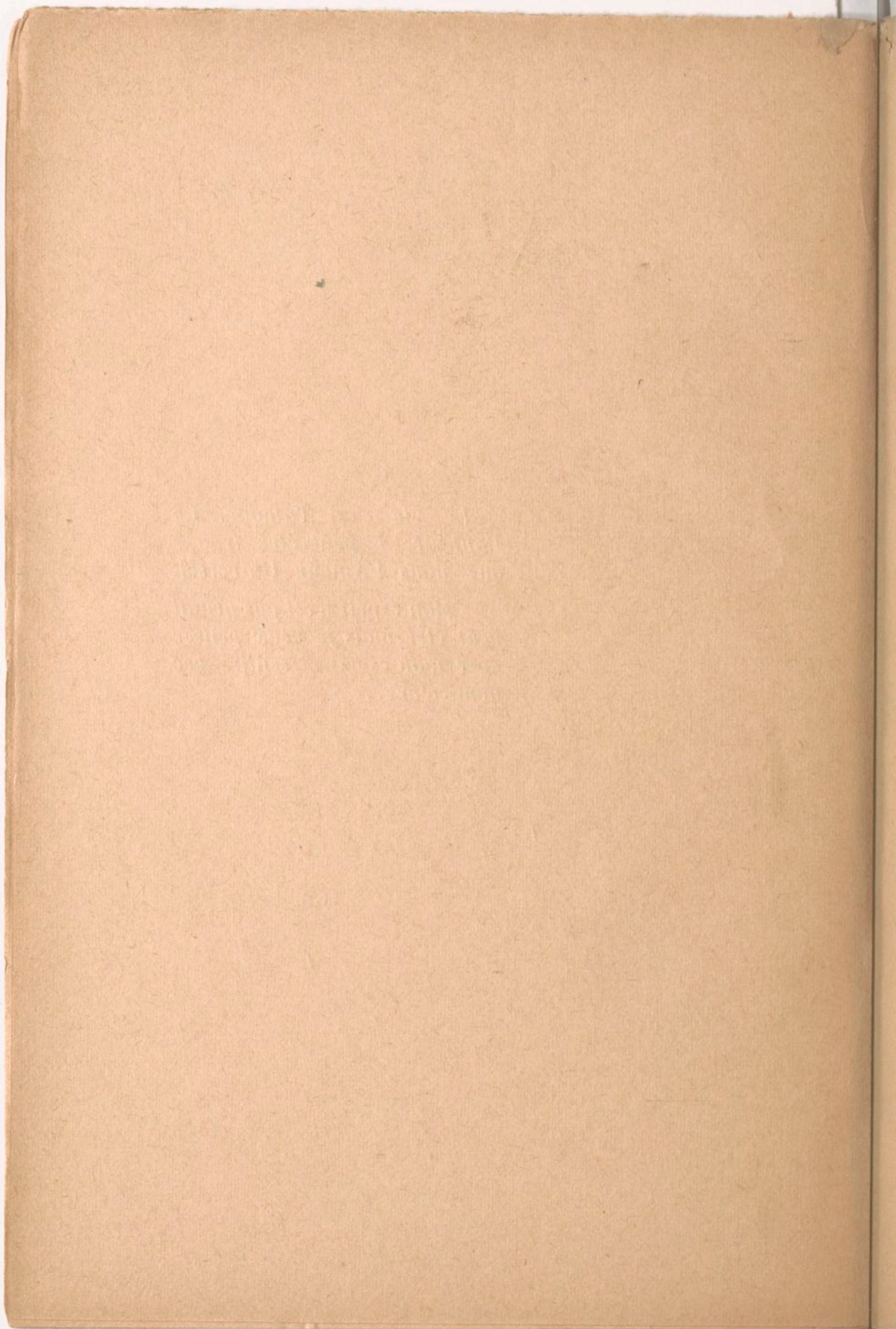
Huế, 12 Décembre 1936

NGUYỄN - TIẾN - LÃNG

*La vie c'est l'amour. Le
Bonheur ne peut-être trouvé
que dans l'Amour Universel.*

*« Mon esprit n'est pas grand
peut-être mais je veux penser
avec mon esprit et sentir avec
mon cœur... »*

VÌ SAO ?

Vì sao ta thích ngắm mây chiều,
Thích ánh trăng sông, cảnh quạnh-hiu,
Thích điệu đàn tâm tề - tái giao ?
— Vì trời cho được chút tình yêu.

Ta thấy tình ta thắm mặng nồng,
Dù không được kết mối tơ hồng,
Nhưng ta vẫn muốn yêu mà sống ;
Sống để mà yêu, để ước mong.

Ta biết ta yêu có một người,
Nên ta ghi chép một đôi lời
Gió giắt đường tơ, sầu mấy đoạn ;
Sầu này ai có thấu chẳng ai ?

Ta mượn câu văn tạc mối tình,
Ta yêu trăng tỏ, gió thanh thanh,
Ta yêu non nước, yêu nhân-loại,
Cũng bởi vì ta đã gặp mình!...

NGÃU CHIẾM

Nhớ người, người có nhớ ta chăng?
Yêu nhớ hay chẳng hồ chi Hằng?
Ví mãi ngây thơ còn sướng kiếp
Bên đường kia trẻ chạy lãng - nhăng.

GIẤC MỘNG XUÂN

Aimez, aimez, la vie est courte
et la mort éternelle.

(LE POÈTE GREC AMPHIS)

Buổi ấy, sương gieo khắp ngọn đồi,
Thân đời như rủ bức màn vôi,
Gió chiều như giục hồn thơ mộng,
Ai biết lòng ta đang: « hỡi ôi! »

Mặc dù thơ thánh của danh nhân
Réo-rắt hồn ta biết mấy vắn;
Mặc tiếng chuông vàng trong tiếng gió,
Cùng vàng trắng tỏ chốn giang tân.

Mặc dù oanh-liệt tiếng cười vang
Của khách anh-hùng chốn Bạch-Đằng;
Cùng tiếng gươm thần nơi chiến-địa,
Cũng không phá nổi khối sầu mang.

Ta thấy lòng ta tha-thiết buồn,
Muốn tìm người cũ dưới trăng sông
Cho Thơ lai-láng như giòng biếc,
Như tiếng mưa rào lạnh lẽo tuông.

Phải chăng khúc hát ở đời sông
Quyến-rũ hồn ta với chút lòng
Đắm thắm với nguồn Thơ lãng-mạn,
Nên hồn ta phải chịu long-đong:

— « Yêu đi người mộng của ta ơi!
Kìa kiếp phù-sinh được mấy mươi;
Sống để mà nương theo tiếng gọi
Của thần tình-ái trái hương rơi...

— « Yêu đi, người đẹp của ta ơi!
Kìa vẻ xuân-xanh sắp lặn rồi;
Trên bãi cát vàng, con sóng vỗ,
Thời giờ theo sóng đổ ra khơi. »

Tiếng hát đưa theo một khúc đàn,
Mơ màng theo dõi đến cung trăng;
Lòng ta phơi-phới thêm sung sướng,
Bỗng chốc ta « yêu » trước điện vàng.

Ta yêu vì được thấy dung nhan
Của bạn tình xưa dưới thể-gian;
Tha-thuốt phô màu, nường gió thoãng,
Trước sân cung nguyệt ánh hào-quang.

Say sưa với những phút êm-đềm,
Vội-vàng ta lại đứng gần bên
Người yêu, với chút tình lưu-luyến;
Sung sướng ôm choàng lấy bạn tiên.

Nhưng nàng tiên ấy không say đắm
Cái cuộc tình duyên ở thể gian,
Chỉ muốn ta yêu bằng một tấm
Hồn Thơ man-mác: giấc Vu-san!

Nhưng nàng muốn thử khách tài danh,
Mĩm nụ cười duyên, liếc mắt xanh,
Âu-yếm, ngây thơ, nàng rõ lệ
Nhìn ta thỏ-thế giọng chim oanh :

— « Yêu đi, người mộng của em ơi!
Kìa kiếp phù-sinh được mấy mươi;
Sống để mà nường theo tiếng gọi
Của thần tình-ái trái hương rơi! »

— « Yêu đi, người đẹp của em ơi!
 Kìa vẽ xuân xanh sắp lặn rồi;
 Trên bãi cát vàng, con sóng vỗ,
 Thời giờ theo sóng đổ ra khơi! »

Hát rồi, nàng vội đến xe loan
 Vén áo hồng lam, lướt gió vàng,
 Theo cảnh mơ màng trong Quãng-nguyệt;
 Một mình ta với nỗi bi-quan.

Ôm lòng ta khóc mảnh gương tan,
 Vì cuộc tình duyên đã dở-dang;
 Lạnh lẽo thân tàn như lá rụng
 Trôi trên giòng nước rộng mênh mang.

*
* *

Giật mình mới biết giấc hoàng-lương,
 Nhìn bóng trắng xanh luống bẽ bàng;
 Vẫn ngỡ còn mơ trong cảnh mộng,
 Hồn ta đắm-thấm phút yêu đương.

Ngắm bóng trắng, ta vẫn đợi chờ
 Nàng tiên gieo xuống chút duyên tơ;
 Rồi ta bền-lên như thắm hỏi:
 — « Ta có duyên gì với bạn Thơ? »

DUYÊN XƯA

Mấy năm ôm ấp mảnh tình Thơ
Tuyệt - vọng, nên ưa ngắm nguyệt mờ.
Lát - đất tre già đưa lá rụng!
Bên hồ xa thẳm, liễu buông tơ.

Ngắm bóng trăng, chi xiết nỗi buồn!
Tình nàng tôi giữ dưới trăng sông,
Hồn Thơ theo gió reo trong liễu,
Cùng tiếng chuông vàng giông-dạt buông...

Ngày đông, năm ấy đẹp tơ duyên,
Tôi biết nàng vui phút lặng yên:
Ân-ái với người trong gác phượng;
Nhưng tôi còn giữ giấc mơ tiên.

Từ ấy đôi ta không gặp nhau,
 Ôm lòng đòi-đoạn, lệ tuông dầu.
 Tor duyên không được cùng nhau gửi,
 Nhưng mỗi tình thâm vẫn ngạt ngào.

Nàng biết vì sao không gặp nhau,
 Vì sao không được mỗi duyên trao?
 Vì nàng không có hồn Thơ mộng,
 Mê cảnh giàu sang. Khổ xiết bao!

Vì nàng ham sống cảnh xa-hoa,
 Còn tôi mê-mãi thú yên hà:
 Non sông, trăng gió là duyên cũ,
 Và tiếng nàng Thơ gọi thiết-tha...

Nàng nhớ hay chẳng một buổi chiều,
 Nàng cùng ai hưởng thú tình yêu,
 Bên đường tôi ngắm ngày xuân tắt,
 Gửi chút duyên tơ dưới bóng chiều.

Nhưng thôi, duyên kiếp có là bao,
 Tôi cũng không mong một cảnh nào,
 Là cảnh ân-tình bên tiên-nữ,
 Miễn là nàng có chí thanh-cao...

TRÁI TIM VÀNG

(Ái-tình và Tôn-giáo)

Le sentiment, plus prompt que
l'éclair vient remplir mon âme, au
lieu de m'éclairer, il me brûle et
m'éblouit.

J. J. ROUSSEAU

Một buổi chiều khi mặt trời sắp lặn,
Dưới bóng vàng lả - lướt áng mây bay...
Ôm lòng đau nghĩ đến nỗi niềm tây,
Tôi lơ - đãng để tâm hồn vô định ;
Cùng áng mây phiêu - lưu miền Tuyết - Lĩnh :
Nơi đấng Từ - Bi thường giải ánh hào-quang,
Ban phúc lành cho muôn cõi giang-san,
Để cùng Ngài vui với đời yên tịnh ;
Không bị sóng lòng lay dờn bản-tính,
Nguồn sạch trong tự lúc mới sơ sanh.
Không bị cảnh thiên - đàng trong cõi nhân-gian ;

Sắc đẹp, lợi danh, cuộc đời sáng lạn
 Làm vẩn đục trái tim vàng tỏ rạng.

.....

Cho nên tôi hết sức vững lòng
 Cùng áng mây bay bổng giữa tầng không,
 Ngó xuống trần-gian tung-bừng hớn hở,
 Tung thẳng cánh tìm non cao chớn-chở.
 Bỗng tôi thấy lòng chưa thoát nợ trần duyên,
 Giải mắt xanh tìm lại cảnh thần tiên,
 Nơi mà bấy lâu tôi hằng mơ tưởng.
 Là vì tôi vẫn còn muốn hưởng
 Hình ảnh xa-xôi tự lúc thơ ngây.
 Là vì mỗi nợ duyên kiếp trước còn gây,
 Nên bây giờ tôi hằng mãi nhớ.
 Tôi nhớ mãi những lời than-thở
 Của một người thiếu-nữ yêu-kiều
 Đã cùng tôi chung giấc mộng cao-siêu
 Của non nước vui tươi, của hồn thơ êm thắm.
 Chúng tôi sống giữa trường tình say đắm!

Chúng tôi sống giữa trường tình say đắm,
 Như đôi chim cùng tắm nắng dưới trời xuân.
 Cảnh Niết-bàn buổi ấy của lòng tôi

Là hạnh-phúc-tình của đôi linh hồn mới;
Cùng nghe hai quả tim nhịp-nhàng với
Điệu đàn ân-ái chứa chan.
Dưới trăng thu giải bóng ngọn hoàng-lan.
Ngồi trên cỏ, tình ngây-thơ, tôi hoan lạc;
Tôi cùng nàng vui với đời mộc mạc:
Mùi thanh-tân của bao cảnh thiên-nhiên,
Cùng với mảnh tình thơ có vẻ thiêng-liêng,
Nàng vụt nhớ đến chốn phồn hoa vông lọng.
Rồi gục đầu vào vai tôi, nàng cất giọng:
— « Hỡi tình-quân! Nếu loanh-quanh trong
cảnh mộng,
Ngắm nước mây cùng hương vị của tình duyên,
Dưới trời xuân em giao khúc đàn tiên
Để tình-quân dễ tìm nguồn thi cảm;
Của những ngày gió mưa ảm-đạm,
Thì lòng em mãi lạnh-lẻo ơ-thờ!
Em còn muốn như những khách đào tơ,
Nhớ nhởn chốn tràng an náo nhiệt,
Với phấn son tô-điểm thời oanh liệt...
.....
Thế rồi sau mấy buổi chiều vàng...
Ta dắt tay nhau chung ngắm vẻ giang-san;

Anh sẽ sung sướng nhìn em như hoa nở,
 Em lại thấy lòng son em hớn-hở.
 Rồi trong những phút bàn-hoàng,
 Em vắng nghe tiếng gọi của tình-lang:
 Nào những câu thề non hẹn nước
 Như Đường - Minh - Hoàng cùng Dương - Phi
 buổi trước.

Thế rồi, sau những chuỗi ngày vui ấy,
 Lưu lại lòng ta nỗi buồn biết mấy;
 Chút duyên tơ cùng hương vị của ngày xanh
 Đã bỏ tôi mà theo áng lợi danh,
 Nơi gió bụi phồn hoa, nơi nhiễm đầy tử khí.
 Vì tôi chỉ là một nhà văn-sĩ,
 Chỉ biết ngắm thời-gian cùng sắc-đẹp thiên-nhiên;
 Chỉ biết vui với các đấng thần tiên:
 Những bậc hiền-nhân, những trang tài-tử;
 Đã yêu cảnh giang-hồ khách-lữ,
 Đã hiểu điều ảm lạnh của tâm tình,
 Nên không thể làm ưng ý người xinh:
 Người thích cảnh rộn-ràng nơi thành-thị,
 Thích lăn-lóc giữa quăng đời phong phi,
 Nên rồi theo đường trái áng lợi danh;

Bỏ cuộc đời, nàng thấy buồn tanh
Mà tôi đã cho là cao thượng.
Nàng hăn-hái thẳng luồng gió quyền,
Với cung đàn huyền-ảo của tình yêu;
Vì cho đời tôi quá nổi điều-hiu,
Không đủ yền sáng cho mỗi duyên nồng mặng,
Nên nàng đoạn tuyệt cuộc đời vắng-lặng
Của non xanh, nước biếc đượm hồn thơ;
Mà bấy lâu tôi cùng nàng không chút bợn nhớ:
Như ngọc thủy-tinh, như đóa hoa hồng diễm lệ,
Nàng ra đi, rơi một hàng châu-lệ!

Thế rồi, một mình ngắm ánh trăng sông,
Tôi ngẩn ngơ nhớ tiếc ngày xa vắng,
Gọi chiếc nhạn lưng trời tôi muốn nhắn
Với người tôi yêu trong buổi thơ ngây.
Rằng tôi mãi-miết mê say
Trái tim vàng mà bao lâu tôi yêu dấu,
Của nàng tiên ở ngoài đời tranh đấu;
Nên từ khi nàng xa vắng... hết yêu tôi,
Tôi thấy lòng tôi thấm những vết thương đau;
Nhưng vết thương tôi ra công hàn kín

Để lòng tôi được vui miền thanh tỉnh !
 Nhưng kiếp tôi cũng một kiếp « người »,
 Cũng biết than, biết khóc, biết vui cười
 Như muôn triệu nhân-sinh trên vũ-trụ.
 Tôi muốn gọi nàng Thơ về an-ủ
 Tắm lòng đau, khổ-sở bởi vì ai...
 Tôi muốn gọi những vẻ hoạt-động của bạn trai,
 Để hàn vá trái tim vàng đã vỡ.
 Tôi gọi mãi, nhưng chỉ nghe lời than thở
 Của con tâm đứng trước cảnh tiêu sơ,
 Của con người tử phạt hờn duyên,
 Muốn giải-thoát mà không mong giải được.
 Tôi gọi áng mây để gọi hồn ô-trước
 Về Tuyết-Sơn để hưởng chút hào-quang
 Của đảng Từ-Bi ban xuống cõi nhân-gian;
 May ra nổi u-tình kia tiêu-tán bớt !

Cảm tiếng gọi đức Mâu-Ni bèn cứu vớt,
 Tôi vội vàng buông mấy tiếng thở than :
 — « Mong đức Từ-Bi tế-độ khắp trần-gian
 Đầy những kẻ bị tim vàng rơi vỡ,
 Vì mắc phải nhân duyên nặng nợ,

Ôm khối tình tuyệt-vọng suốt trăm năm
Dầu được thông hiểu các phương châm.
Để tâm hồn thôi đừng đau khổ nữa.
Nhưng, giờ, phút, tháng, năm lần lựa,
Vẫn ôm lòng đau vì khối hận tình,
Vì cảnh Niết-Bàn trong cõi nhân-sinh
Là... « hạnh-phúc-tình của đôi người trung trẻ ».

Cảm tiếng gọi, đức Mâu-Ni liền ban phúc,
Tôi thấy lòng tôi chói sáng lạ thường :
Như ánh mặt trời đang buổi tinh sương
Rơi thẳng vào tim vàng đang rơi vỡ.
Tôi thoát thấy lòng tôi nhẹ nợ :
Hình ảnh ai vương-vít bấy lâu nay
Như theo ngọn sóng cồn trong cõi trần-ai
Mà cuộn tới nơi xa-xâm mù-tịt...
Bên chân Phật, mơ màng tôi khẩn-khít,
Gạt hàng châu, tôi ngỏ tiếng yêu đương :
— « Bạch Mâu - Ni, ở đời còn lắm vết thương
Quá khe-khắc cho người trong kiếp sống ;
Làm cho người phải ôm niềm tuyệt-vọng ;
Cho nên tôi hết sức yêu-cầu

Nước canh dương tưới sạch tất giòong châu,
 Để lòng người đừng quá đau đớn nữa,
 Đừng bị nguồn tình đốt thiêu mỗi bữa ».

— « Chúng-sinh hỡi! Trước kia ta như các người:
 Cũng chỉ khóc than, buồn giận, vui, cười.
 Nhưng sau ta biết cuộc đời lẩn-thẩn
 Mà chúng-sinh say đắm vòng quanh-quẩn:
 Sắc, tài, cùng hương vị của tình yêu,
 Nó cũng như luồng gió hắc-hiu
 Làm rơi những hạt sương buổi sáng;
 Để tâm hồn các con hằng lảng-vảng
 Nhớ tiếc ngày vui mắt của thời-gian,
 Rồi nó gieo lại nơi trái tim vàng
 Một vết thương không bao giờ tan mất;
 Nó đốt mãi chẳng rời gan tất
 Tám linh-hồn đẹp để cao-siêu
 Của các con, rồi ngày tháng tiêu điều,
 Con chẳng thấy được bức màn Chân-lý ».

Lời khuyên nhủ của Mâu-Ni như vàng gieo hoa nở,
 Như tiếng gọi của tâm hồn hết vỡ rồi lành,
 Mà nổi chua cay của cái tuổi xuân-xanh

Đều trôi chảy như lá vàng trên giòng suối...
Nên bây giờ tôi chỉ còn mong mỗi:
Đổi tình yêu kia ra yêu cả nhân-sinh,
Tôi không còn mền tài, sắc, duyên tình
Vì những nét hảo-huyền mà sáng-lạn;
Làm vẫn đục trái tim vàng tỏ rạng!

28 juin 1936

TÂM HỒN

Vui đi, vui mãi với thời-gian :
 Trong cảnh điêu-linh, cuộc bể bàng,
 Vẫn nở nụ cười mong để bạn,
 Tiến lên khỏi thẹn với giang-san.

Trước kia bạn thích ngắm mây chiều,
 Lơ đãng trên không vẽ quanh-hiu,
 Bạn nhớ những ngày vui đã mất,
 Ôm lòng bạn khổ biết bao nhiêu!

Trong vườn hoa điểm nụ cười xuân,
 Đàn bướm lượn quanh hớn-hỡ mừng;
 Duy bạn còn ôm niềm thất-vọng,
 Mơ màng người đẹp bến sông thương.

Bãi bể thông reo một khúc đàn,
Vớ làn sóng vỗ hiệp rồi tan;
Bạn mong giữa cảnh yêu đương ấy,
Đôi lứa duyên-ương chớ bể-bàng.

Bạn ưa sống lại một thời-gian
Của truyện Tố-Tâm với những nàng
Đuộm vẻ ái-ân nồng, thắm, dịu,
Để lòng thơ bạn khỏi khô-khan.

Trong giấc mơ xuân, phút bàn-hoàng,
Trong buổi thu tàn, bạn chứa-chan
Lên mấy đường tơ tê-tái giao,
Khiến cho muôn kẻ chịu sầu thương.

Bạn chỉ âm-thầm hồn lảng-mạn
Của thi-gia chịu vết thương lòng,
Bạn hiểu chẳng sức người có hạn?
Thời giờ ai nở thả trôi sông...

Theo giòng sông chảy, mãi không thôi...
Chiếc lá vàng theo ngọn nước trôi,
Cuộc thế giống như giòng sông chảy,
Người đời nào khác lá vàng trôi...

Bạn nhớ hay chẳng có những chiều,
Mưa tuông, mây kéo, canh điều-hiu,
Bên đèn bạn khóc người tri-kỹ,
Giữa bể vang lừng nổi tiếng kêu :

Tiếng kêu vang cả một phương trời,
Lạnh lẽo người chài găng sức bơi,
Chống-chỏi thân tàn nơi sóng gió,
Sức người nào được mấy nhiều hơi?

Bạn nhớ hay chẳng có một đêm,
Trăng vàng gieo giải ánh êm-đềm,
Thần-thơ vườn vắng cùng nương-tử;
Một cuộc tình tiên ở giữa đời?

Tình tiên bạn mãi giữ bên lòng,
Từ mái tóc thơm đến nhánh bông,
Từ nụ cười yêu, từ khúc hạnh,
Khiến đời xuân bạn chịu long-đong.

Bạn ời thương tiếc nữa mà chi,
Nhớ gió trông mây có ích gì?
Lúc bạn đưa hồn theo cõi mộng,
Trên đời muôn kẻ chịu sầu bi!

Trong mái nhà tranh cũ mong-manh,
Trên giường phen nứa, ngọn đèn xanh,
Một người dân khổ nằm ngây-ngất,
Mà chút tàn hơi giống sợi mảnh!...

Trong tuổi xuân-xanh bạn chớ nên
Đem nguồn lãng-mạn để mà quên
Người yêu với mãnh tình đau khổ
Của mấy ngày vui đã vắng tin.

Theo đường tân-tiến của ngày mai,
Bạn phải làm sao đủ chí tài,
Cho mình ra khỏi nơi tâm-tối,
Thì bạn mới tròn bổn-phận trai.

* * *

Mấy lời khuyên nhủ bạn minh tâm,
Bạn đổi tình yêu đã mấy năm
Phụng-sự cho người trong giấc mộng
Ra tình nhân-ái với muôn dân...

VÒNG TƯ-TƯỞNG

Tặng cô Nguyễn-thị-Duyên tức là
bà Nguyễn-Minh, một nhân-vật trong
truyện Chút-Duyên-Tơ.

Trái tim ta đã nhuộm màu rục-rở,
N như hoa sen và vẻ đẹp của thời-gian;
N như thái-dương rơi xuống muôn ngàn
Dân quê đang ôm tắt lòng đau khổ...
Là vì ta chẳng còn muốn nữa:
Đem vào lòng những mối cảm yêu;
Ta chẳng còn ngắm bóng mây chiều,
Thương tiếc đến ngày xuân rục-rở;
Ta chẳng còn tủi buồn duyên nợ,
Mà buổi xưa ta trót yêu ai.
Đã cùng ai chung sánh hai vai,
Nhìn bóng trắng mà gửi lời non-nước,
N như Ngưu-Lang đứng bên cầu Ô-Thước...!

Ta chẳng còn lặng ngắm vẻ đào tơ
Của khách giai-nhân giả bộ hăng-hờ
Vén tóc mây, nghe những vãn êm dịu,
Rồi đập vỡ tim vàng bằng mầu yếu-điệu
(Trái tim vàng của mấy bậc tài-danh...)
Ta chẳng còn vội cảm bên gành,
Vớ đôi thiếu-niên ca-tụng thần Ân-ái.
Hồn lãng-mạn không còn sống mãi,
Như buổi còn thơ ngắm ánh trăng sông;
Như trước hoa êm dịu trong vườn,
Ta thềm muốn những ngày yêu dịu-dặt;
Chút duyên tơ gọi những ngày hiu-hắt,
Ôm lòng đau, ta thương nhớ trái tim ai...!?
Tuy mỗi cảm yêu đẹp-để trăm chiều,
Làm sống mãi tâm hồn nhà nghệ-sĩ,
Tạo nên bức tranh tuyệt-trần hoàn-mỹ,
Mấy vãn thơ âu-yếm, dịu-dàng,
Trên đàn văn rực-rỡ muôn ngàn
Nguồn thi cảm của danh-nhân tô-điểm;
Mà non sông cùng những trang kiều-diễm;
Phải phục-tòng dưới ngọn bút tài-hoa...
Tuy bóng mây chiều tỉnh-mịch, thiết-tha,
Khiến thương tiếc ngày xuân rực-rỡ,

Khiến ta phải tủi buồn duyên nợ,
 Nhớ những lời non-nước của ngày xuân.
 Rồi dưới nắng thu chúm-chiểm, tung-bùng,
 Ta để gọt những vắn thơ phong-phú.
 Hồn lãng-mạn tuyệt vời thanh-tú,
 Như bóng chiều lả-lướt đượm màu sương,
 Như trên đồi xanh biếc lạ thường,
 Vẳng giọng sáo của một nàng tiên-nữ;
 Làm áo-nảo tâm hồn khách-lữ,
 Nhớ những thời oanh-liệt tự nghìn xưa...

Tuy vẻ đẹp-đẽ, thiết-tha kia vẫn
 Giống như hạt sương trên cành trúc la-đà,
 Khi đứng xa trông tươi tốt mận-mà,
 Nhưng bước tới nhìn... nào đâu vẻ đẹp?
 Hạt sương kia đã bay đi đâu mất,
 Hay đã tan thành hơi dưới bóng chiều-dương,
 Hay bì-bõm rơi trên cỏ úa bên đường
 Mà nhớ tiếc mấy giờ tươi rực-rỡ...?

Ta nhìn đời ta chỉ còn muốn sống
 Bên bọn dân quê cực khổ lầm-than;
 Vì trong vẻ quê kia ẩn trái tim vàng,

Đủ mọi nét thiêng-liêng êm dịu.
Ta mong ước họ còn biết hiểu
Một cuộc đời tươi tốt như trời xuân.
Sau những ngày mưa gió tung-bùng
Họ nhận thấy mảnh tâm hồn phơi-phới,
Không có chút sầu lo kêu gọi
Như những phùng trục lợi tham danh.
Nào những khi kiếp sống trong lành
Người dân ấy nhìn trăng man-mác;
Rồi với chút tình thương chắt-phác,
Giúp cho ta muôn điệu du-dương;
Ta khoái vui hân-hái lên đường
Phận sự cùng tâm hồn bác-ái.

Hồn lảng-mạn gây nguồn khổ hải,
Nhớ thương chi những cuộc tình xưa !

Ta nhìn đời ta chỉ còn mong ước
Cho trẻ mới sinh đừng kêu khóc đau thương;
Như biết cuộc đời ảo-nảo trăm đường
Không thể được trăm năm sung sướng...
Hỡi muôn trẻ mới sinh đều được hưởng
Tấm linh hồn của những đấng Thiêng-liêng,

Rồi các em nữ một nụ cười hiền,
 Như chào đón những ngày xuân quang dẫn;
 Vì các em có tâm hồn sáng lạn,
 Và trái tim vàng còn đượm vẻ thơ-ngây!
 Khi lớn lên đừng đón gió trông mây,
 Chỉ vui vẽ giữa con đường hiện-tại;
 Cùng với nguồn thơ đượm tình bác-ái
 Biết yêu người cùng sống với một thời-gian,
 Đừng vội chia cá nước chim ngàn
 Mà cuộc thế phải bể-bàng đau khổ!
 Ta nhìn đời, ta chỉ còn khoan-khoái
 Khi thấy trẻ mồ-côi được chúng yêu-đương,
 Không lang-than rách-rưới bên đường,
 Kêu thảm-thiết như chim chiều bạt gió...!

Trong những phút tình thương chắt-phác,
 Giúp cho ta vài điệu du-dương;
 Ấy thú vui hân-hái trên đường
 Phận sự cùng tâm hồn bác-ái.

Hồn lãng-mạn gây nguồn khổ-hải,
 Nhớ thương chỉ những cuộc tình xưa...!

.....

Juin 20 1936

TIẾNG GỌI

Áng mây qua, vương niềm nhớ tưởng,
Tôi mơ-màng... ngắm lại cảnh trời xanh.
Vẳng bên tai nghe giọng hát trong lành,
Giội lại tiếng hoàng-oanh trên khóm liễu.
Người yêu hỏi! Có dễ lòng mong hiểu,
Có nghe chẳng tiếng gọi của hồn ta,
Có nghe chẳng khoan-nhặt khúc cầm-ca?
Từ trái tim vàng đưa lời buồn thảm,
Từ duyên xưa dưới trời thu âm-đạm,
Từ vòng tư-tưởng của chút duyên tơ
Đều du-dương như ản lướt sương mờ
Của ngày tàn! Mong chờ vô hy-vọng!
Người yêu hỏi! biết chẳng hồn khổ thống
Khiến cho ta nhục cả chí làm trai?

Nào hay đâu tính khí bậc anh-tài,
 Đều trôi chảy theo nỗi niềm mộng tưởng.
 Vội trước kia ta được cùng ai hưởng
 Tấm ái-tình thấm đượm vẻ thiêng-liêng
 Thì hồn thơ nào khao-khát tình duyên?

.....

Nhưng thôi, hỡi áng mây kia ngừng lại!
 Hỡi thu tàn cùng lượng giọt ngàn lau!
 Hỡi ái-tình tuyệt vọng gió phiêu dao!
 Hãy theo đuổi thời-gian mà trôi mãi...
 Đừng mong vào hồn ta mà gieo giải
 Những cung đàn huyền-ảo của tình yêu,
 Những bức tranh xuân áo-não yêu-kiều
 Của bạn xưa mỉm nụ cười đầm thắm,
 Làm cho hồn ta say sưa chìm đắm,
 Rồi mơ-màng ngấm lại ánh trăng sông
 Rồi khóc than theo khúc áng hương lòng,
 Đưa thẳng cuộng ra ngày đông vắng lặng.
 Người yêu hỡi, bấy nhiêu lời gửi nhắn!
 Khách đào thơ cũng rõ thấu hồn ta;
 Nay dẫn thân như chiếc bá giang-hồ
 Đem thi-cảm tặng cho đời mưa gió.

25 Juin 1936

HY-VỌNG... DƯỚI TRẮNG

Tặng YOUNG, tác-giã tập thơ
LES NUITS.

Bóng trắng, phải chăng là bạn
của đôi tình-nhân và của người
có quan-niệm tôn-giáo? Thảo nào
những hạng người này đều thích
ngồi dưới trăng...

Ta muốn trở nên một bạn hiền
Của nhà Thi-Thánh chốn thần-tiên,
Một người sáng-suốt phần minh-triết
Cùng với nhân-sinh kết mối duyên.

Ta muốn trở nên nhà âm-nhạc,
Cùng nhạc-sỉ vui với đời hoan-lạc:
Tiếng tơ đồng thanh sản giọng mê-ly,
Cùng non sông gieo tiếng hát thanh-kỳ...
Để lòng ta không còn gì đau khổ!

Ta muốn trở nên vị cứu tinh
Của người đau khổ tận tâm-linh,
Dẫn thân trên bước đường mưa gió,
Vì khối lòng ta chứa căm tình.

Ta muốn trở nên nhà khoa-học,
Gieo ánh sáng trên cuộc đời ô trọc,
Để bạn ta đừng lăn-lóc điêu-linh,
Và thoát khỏi bước đường gai gộc.

Rồi, trong những đêm có ánh trăng,
Trăng vàng như muốn nhủ ta rằng:
« Non xanh nước biếc hoa đua nở,
« Em hỏi nhà Thơ có nhớ chăng?

« Nhà Thơ có nhớ một đêm vàng,
« Tư-tưởng bay lên cõi Niết-Bàn
« Hợp với các vì chơn Hạnh-Phúc,
« Nhà Thơ quên hết nỗi bi-quan!

« Buổi ấy... nay vẫn còn ghi nhớ,
« Nhà Thơ nhìn em, mắt bơ-thờ,
« Chẳng thiết yêu em, vì đã được
« Sen vàng lưu-luyến mấy vần thơ...

« Em liền thấy lòng em buồn tủi,
« Trở về trần-gian, lòng nông-nổi,
« Ngoảnh lại Niết-Bàn, giọt lệ sa,
« Khúc đàn bác-ái còn đang trời...

« Với đôi mắt sáng, đấng Thiêng-Liêng,
« Thấy em đau khổ bởi tơ tình;
« Động lòng trắc-ẩn, Ngài khuyên bảo :
— Nhà Thơ nên trở gót thiên-nhiên. »

« Với tấm lòng son, với chiếc đàn,
« Với vắn thơ thánh, trí mệnh-mang,
« Nhà Thơ về cõi trần yên lặng,
« Ngồi dưới trăng tàn, dưới gió sương.

« Từ ấy em nghe tiếng tơ đồng,
« Chẳng hay buồn tủi với tơ lòng,
« Em nhìn xuống cõi xa-xâm ấy,
« Giọi ánh hào-quang khắp núi sông.

« Hào-quang trong suốt bởi tơ tình,
« Nhà Thơ lưu-luyến nợ ba-sinh,
« Cùng em âu-yếm vui ân-ái,
« Em vẫn vui lòng giải bóng xanh.

« Hào-quang em chứa chất thanh cao :

« Có khúc đàn tâm trời dạt-dào,

« Có cã non sông, tình bác-ái,

« Có hồn mỹ-thuật, thú tiêu-dao.

« Nên em hằng giới nước hồ trong,

« Giới cảnh thiên-nhiên, với nỗi lòng

« Cửa bạn chung tình trong biển hận,

« Cửa người Trong-Sạch, trí hư-không...

« Chào nhà Thơ! Đông-quân gần lối dặng,

« Em tạm lui về chốn Nguyệt-Cung;

« Ở lại, nhà Thơ nên trời giọng

« Yêu-đương cho khắp bể tây-đông...»

28 Mai 1937

NÀNG THƠ

Nàng Thơ hỏi! Thôi đừng lên tiếng nữa,
Lặng mà nghe sóng gọi khoăn xa-xâm,
Lặng tai nghe dàu-dặt tiếng dương-cầm
Trên lầu xưa lặng yên bên chòm trúc
Của nàng Tiên ngồi tựa chòm hoa cúc,
Rọi tỏ đêm vàng rực-rỡ ngày thu,
Chẳng bao giờ để cảnh mãi âm-u
Cho sợi tơ lòng đưa lời buồn thắm,
Than khóc những ngày sầu thương ảm-đạm:
Những ngày vô hy-vọng — lá thu rơi,
Rồi lơ-thơ trên giòng nước trôi-bời,
Rồi trôi mãi ra giòng khơi vô định.
Nàng Tiên ấy thường để lòng thanh tỉnh:
Không có hồn lãng-mạn nhớ thương ai,

Nên ngón đàn làm sống cõi trần ai,
 Làm rõ-rệt cảnh ban mai xuân-sắc.
 Nàng Tiên ấy có hồn Thơ dịu-dặt.
 Có ngón đàn yêu khắp vẻ mệnh-mông:
 Nào non cao, bể cả, đời sông
 Đều theo điệu tơ lòng san-sân gọi!
 Nàng Tiên ấy thường để lòng mong-mỏi
 Cho muôn người có hạnh-phúc nghìn thu,
 Nên ngón đàn chẳng đượm tiếng âm-u,
 Lại lên giọng như du lời nhân-ái,
 Và khuyên người đừng chê đời khổ-hải,
 Chỉ giữ lòng hân-hái sống xinh tươi,
 Cùng non sông đưa đón bao ngày vui:
 Ngày vui ấy theo thời-gian đổi mãi.
 Nàng Thơ hỏi! Cứ ung-dung gieo giải
 Vào hồn ta bấy nhiêu điệu du-dương
 Để cho ta được có chút tình thương
 Những nhân-vật sống trong đời gian khổ...

MUỐN SỐNG

Tôi muốn sống giữa cuộc đời tươi sáng mãi,
Chẳng vì bóng mây mà hoán-cải tâm hồn,
Chẳng tủi buồn vì chút phận cô đơn
Thiếu tấm lòng thơ của giai-nhân tình tứ!
Tôi lại muốn vui cùng phận-sự,
Và sống như mây ngàn trên đỉnh non xanh
Như nước trôi, trăng giãi, gió bên gành,
Cùng bạn trẻ thoát khỏi thành mộng tưởng.
Làm thế nào cho chúng ta được hưởng
Một cuộc đời cao-thượng của ngày nay:
Là con đường hạnh-phúc lâu dài,
Nhiều nghị-lực lạc-quan và nhân-ái;
Chẳng bao giờ chê đời là khổ-hải

Mà trốn chui ngoài gành bãi, non xanh.
 Các bạn ơi! Sao cho nổi bậc tiếng chân-thành,
 Mà nhẹ bước thanh-thanh trường nghị-lực;
 Vui sống mãi chẳng khi nào chịu dứt
 Tiếng cười vang làm tan cả vết sầu thương;
 Chẳng khi nào chịu ép một đường
 Rồi thơ thân như những người than trách phận.
 Dù lỡ bước trong một thời lặn độn,
 Cũng vui cười không bận mối sầu bi;
 Không ôm lòng thương tiếc chi chi
 Như mấy bác dỡ hơi, hồn khô-thống,
 Mãi quanh quẩn trong trường ảo-mộng:
 Khóc hảo thương hoài, rông-rông mấy câu thơ...
 Khiến nước non phải lạnh lẽo ơ thờ,
 Làm lây bệnh nguy cơ cho bạn trẻ!

Nhìn những cánh rừng mai thắm dịu,
 Tôi lắng nghe chim-chíp giọng oanh kêu...
 Như tiếng những người đẹp để trăm chiều
 Khiến tôi mến cảnh đáng yêu: trời nước,
 Rồi tôi mong cho đời tôi tiến bước
 Sẻ xinh tươi như tha-thướt bóng rừng mai,
 Sẻ ung dung đẹp để lâu dài

Như mấy bậc có tâm hồn oanh liệt.
Nhìn những bóng mây chiều lay chuyển,
Khắp đông tây, từ góc biển đến đầu non,
Tôi ước mong cho toàn thể được vuông tròn,
Dầu xoay vận nhưng cũng còn vang tiếng tốt;
Chẳng vì cảnh xui nên mà mai một,
Như bóng mây chiều tan trong cõi mung-lung...
Nhìn một nàng tiên xuân sắc ung-dung,
Tôi chẳng bị một vùng tâm tối
Che mắt trái tim vàng chói lợi,
Đầy vẽ hy-sinh cho vui cảnh giang-san;
Tôi chỉ mong cho trái tim nàng
Được phãn chiếu một làn yển sáng
Của các bậc hiền-nhân sáng lạn,
Mà buổi xưa làm rạng vẽ non sông...

Nhìn mọi vẽ, tôi thấy vui không giới-hạn,
Vì tôi là người thờ chủ-nghĩa lạc-quan,
Chẳng bận lòng vì số-phận gian-nan,
Dùng nghị-lực mà lên đường tiến-bộ.

.....

TÔI TỰ BIẾT

Tặng các bạn trẻ

Tôi tự biết tôi là người mạnh khỏe,
 Nên tôi nhìn đời thấy nhuộm màu tươi trẻ,
 Như cô gái xuân lộng gót chốn đồng quê,
 Chẳng dẫn thân trong cái cảnh ê-chề:
 Nơi lộng-lẫy xa hoa, đầy gió bụi.
 Tôi tự biết tôi là người hường buổi
 Vui tươi của cái tuổi thanh-niên,
 Không bao giờ để nỗi ưu-phiền
 Đàn áp trái tim vàng trong sạch.
 Tôi tự biết tôi là người thanh-bạch,
 Chẳng vì áng lợi-danh mà cầu cạnh ai ai...
 Tôi chỉ mong cho tuổi trẻ được lâu dài,
 Được tươi tốt như Bồng-Lai tiên cảnh,

Để bút hoa được hưởng vắn thơ thánh
Hầu ca-tụng người Lương-phủ chốn non xanh,
Hầu yên vui với tư-tướng trong lành,
Và can-đảm sống trong đời mưa gió.
Tôi tự biết tôi là người chỉ tở
Một tấm lòng nhân-ái với thường dân,
Với những trẻ thơ có bộ mặt ngu đần,
Vì hoàn-cảnh nên không được phần tươi sáng,
Không được đón những ngày quang đần,
Chỉ sống một cuộc đời lơ-lửng tối âm-u,
Mà bợn nhớ như vũng nước ao tù,
Mà xơ-xác như cánh bèo trên giòng nước...

Tôi tự biết tôi là nhà nghệ-sĩ,
Có tâm hồn tĩ-mĩ nên thơ,
Có những ngón đàn cầm tấm lòng tơ
Mà cuộn tới nơi sao mờ trắng thu tở.
Nào những khi gió đưa trên cành gỗ,
Trên biển lúa vàng sóng gợn mênh mang;
Nào những khi thông róc bên ngàn,
Tôi nhận thấy lòng tôi không giới-hạn:

Những vẽ vui tươi, cuộc đời sáng-lạn
Đều ấp yêu bên mãnh hồn tôi,
Đều du-dương an ãy những lời
Chân thật như trẻ con vừa học nói!

.

1er Juillet 1936

NGUỒN TƯ-TƯỞNG

Kính tặng Léon Tolstoi, một
Tâm Hồn mà bấy lâu tôi yêu qui.

T. T.

Mấy năm lăn-lóc nơi thành-thị,
Vì mãi mê say cuộc hoạn-trường,
Nên khối lòng ta hằng muốn được
Dừng chân giây phút ở quê-hương.

Và mãi bôn-ba miền xuôi ngược,
Thân ta như thể đám mây dong...
Nghỉ lại ngày xuân: đời cũng mộng;
Lạnh lòng ta ngắm ngọn đời thông.

Đời thông xa thẳm, ta thêm thuồng,
Muốn được cùng đời kết mối thương.
Hỏi nét đan-thanh nơi phương ấy,
Là màu Vũ-Trụ đã nêu gương!

Rồi, hôm nay, khi vầng ô đã tắt,
 Khi người đời mê mệt tháng ngày qua...
 Ta rảo bước trên đường xanh vắng ngắt,
 Mắt vui nhìn lát-đất hạt sương sa.

Sương như lệ, đọng trên cành mai rụng,
 Mây dường khăn, lau chỗ mảnh dương tà,
 Hồn ta vui thú trời cao rộng,
 Chẳng khác nàng Tiên đứng ngắm hoa.

Mồm miệng cười tươi, ta thầm nhủ:
 — Vật chi đồ-sộ nhuộm màu xanh,
 Khi ửng hồng lam, khi ử-rử,
 Và có thông reo; khác thị-thành?

Hồn xưa vội-vả đáp ngay rằng:
 — Ấy nơi gió mát với trăng thanh,
 Nơi Thần Hạnh-Phúc, nguồn Minh-Triết,
 Mà đấng Thiêng-Liêng đã lập thành.

Đến nơi, ta thấy thú xinh tươi,
 Ta ngỡ rằng ta chẳng phải người;
 (Như đứa bé con trong vườn rộng
 Nô đùa, bắt bướm, lượm hoa rơi...)

Ta đến ôm mấy đóa lan rừng,
Vuốt ve, ca-tụng tấm lòng xuân
Của thần Tuổi Trẻ ban ân-huệ
Cho các nhân-sinh ở cõi trần.

Ta đến sờ trên chiếc lá thông,
Lá như muốn thổi điệu tơ lòng,
Cho ta được biết hồn thơ rộng,
Như biển mênh-mông, núi chập-chồng.

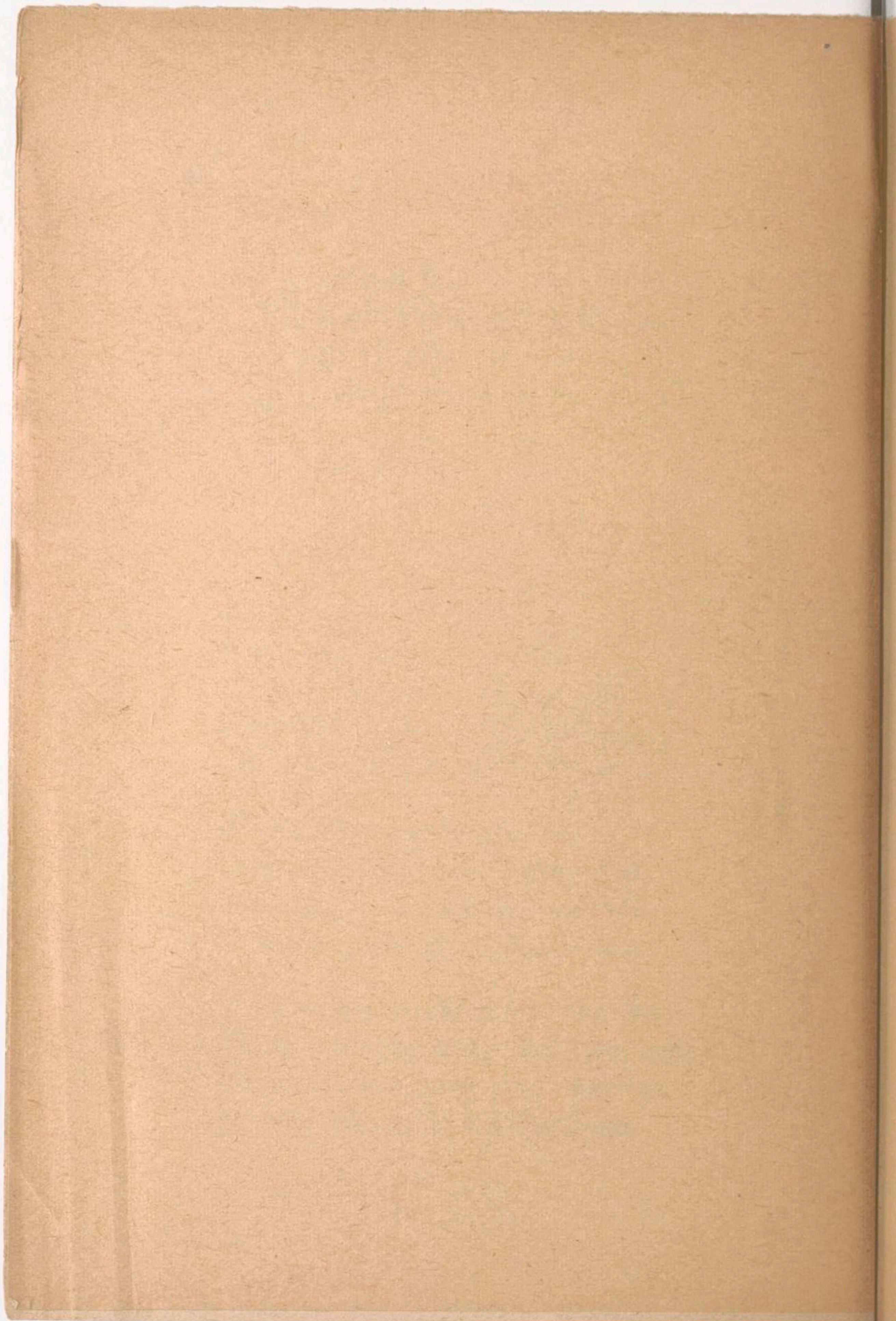
Núi là một bức vẽ thần tiên,
Một cuốn sách xưa, một bạn hiền
Khuyên nhũ những hồn hay điên đảo,
Chỉ mong phá hoại cảnh thiên-nhiên.

Núi êm-đềm như mẹ yêu con,
Lòng ta cảm-động dưới trăng tròn,
Mơ-màng nhìn xuống đời mưa gió,
Nghe tiếng trần-gian luống nĩ non.

Vì chưng người chẳng biết yêu nhau,
Chẳng biết sống trong cảnh ngọt ngào:
Nước biếc, non xanh, vàng trắng bạc,
Là vườn hữu hạnh, chỗ thanh-cao.

Đời sao chẳng chịu để ta yên,
 Chẳng để nhân-sinh dứt nẻo phiền?
 Thế-giới biển nên rừng tên đạn,
 Ta cùng non núi kết tơ duyên...!

NHỮNG ĐIỀU NGUYỆN ƯỚC

Khi viết tập **ÁNG HƯƠNG LÒNG**, cái dụng ý của tôi là phã vào điệu Thơ, cái tâm hồn có thi cảm trong quyền tiểu-thuyết **CHÚT DUYÊN TƠ**.

CHÚT DUYÊN TƠ là quyền truyện tả những nỗi tình tuyệt-vọng của một người học sinh trẻ tuổi, và nó cũng là hình ảnh chung của anh em trí-thức thiếu-niên.

Trong tập **ÁNG HƯƠNG LÒNG**, ta có thể nhận thấy ba phần :

1. — Thời kỳ say đắm tình yêu,
2. — Thời kỳ tập giải-thoát nỗi tình tuyệt vọng,
3. — Thời kỳ hoàn toàn giải-thoát, vì đã hiểu rằng : « Tại ta ham tìm hạnh-phúc ích-kỹ nên ta phải gặp nhiều cảnh thất vọng. »

Ta có thể đem tình yêu tình-nhân trong lý-tưởng ra yêu cả nhân-loại. Ta vui lòng ngấm cái hạnh-phúc của thiên-hạ thì ta sẽ có hạnh-phúc.

Tôi mong ước cho các bạn trẻ, sau khi đọc tập
ÁNG HƯƠNG LÒNG, nhận thấy tâm hồn mình
sáng suốt và man mác tấm tình yêu cao thượng,
nên thơ là : Yêu nhân-loại và những cảnh thiên-
nhiên như đả yêu tình-nhân.

Tôi mong các bạn đừng có nỗi buồn nãn
như sau khi đọc những sách có tính cách như :
Werther, Paul et Virginie : Les Nuits (A. Musset).

Sau khi trải qua nỗi khổ - thống vì tình, tôi
mong ước, các bạn vẫn yêu mà không điên vì
tình, vẫn hân hái tin ở sự tiến-bộ, vẫn tha-thiết
yêu nhân-loại.

1er Novembre 1936

THIÊN - THU

MỤC-LỤC

	Trang
Thơ mới, thơ cũ	7
Tựa (Nguyễn-Tiến-Lãng)	9
Vì sao?	15
Ngẫu chiếm.	17
Giấc mộng xuân	18
Duyên xưa	22
Trái tim vàng	24
Tâm hồn	33
Vòng tư-tưởng.	37
Tiếng gọi	42
Hy vọng dưới trăng	44
Nàng Thơ	48
Muốn sống	50
Tôi tự biết	53
Nguồn tư-tưởng	56
Những điều nguyện ước	61

SÁCH NÀY IN XONG NGÀY 15
THÁNG 12 NĂM 1937 TẠI NHÀ IN
TRUNG-BẮC TÂN-VĂN, 61-63,
PHỐ HÀNG BÔNG, HÀ NỘI.
NGOÀI NHỮNG CUỐN THƯỜNG,
IN THÊM 10 CUỐN BẰNG GIẤY
VERGÉ BAROQUE CRÈME, ĐÁNH
DẤU TỪ A ĐẾN J (KHÔNG BÁN).

Certifié conforme au Traité
de 1030 ex Aug hiong long
Hanoi le 30 décembre 1934
L'Imprimerie.

Giá : 0 \$ 30

[Handwritten signature in purple ink]